

злѣ. Защото ми напомнихъ че бѣхъ станялъ поръчителъ за тебе, и възложихъ на мене твойтъ грѣхъ и запираніето на Казимира. Сега ты разбирашь трудното положеніе въ което ся намирамъ. Единъ отъ тѣхъ дързижъ да ми ся присмѣе въ очи и да ми каже: „Кажи ми, господине Тронскый, не си ли ты който казваше, че си отрѣзвашъ даже лѣвѣтъ рѣкъ, че Владиславъ е юначенъ и има душѣ неуморимъ!“ И право каза, защото бѣхъ рекълъ това въ присѣтствіето на всѣчкы. Може да помнишь че азъ ти расказахъ за това когато да трѣгнешъ. Азъ знаихъ че съмъ задълженъ. А ето чи рѣката ми е потрѣбна. Но може ты да ми кажешъ че не сѣ потрѣбны двѣ рѣцѣ за да пише нѣкой като тебе, и стига само една. Ще ти отговорѣхъ, че когато десната рѣкъ мя боли, трѣба ми лѣвата да ся служѣ . . . и най-послѣ трѣбать ми и двѣтъ ми рѣцѣ за да пригодявамъ на птичето си . . .

— Свърши вече лютытъ си подгавренія, казва му Волскый. По-добръ смажи сърцето ми подъ нозѣтъ си.